

Kóborolsz, vagy haladsz?

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a János szerinti evangélium 10. fejezetének a 11.-től a 15.-ig, valamint a 27. és a 28. verseiben a következőképpen: "Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért. Aki béres és nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, az látva, hogy jön a farkas, elhagyja a juhokat, és elfut, a farkas pedig elragadja és szétkergeti őket. A béres azért fut el, mert csak béres, és nem törődik a juhokkal. Én vagyok a jó pásztor, én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem, ahogyan az Atya ismer engem, én is úgy ismerem az Atyát, és én életemet adom a juhokért. – Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből." – Feltámadt Urunk, Jézus Krisztus! Mi olyan sokszor olyanok vagyunk, mint a pásztor nélküli juhok: elcsigázottak és kimerültek. Köszönjük, hogy újra és újra megvédsz, és a jó útra hívsz bennünket. Kérjük, hogy halljuk meg a Te hívó szavad – ígéd erejével! Ámen.

Kóborolsz vagy haladsz? Ez volt a mai istentiszteletünkre hívó alapkérdés. Sokan úgy gondolhatjátok, hogy egyértelmű válaszotok van erre a kérdésre. "Hát persze, hogy haladok, Péter! Miért kóborolnék? Sikeresen végzem a tanulmányaimat. Növekednek a szakmai tapasztalataim. Gazdagodnak az emberi kapcsolataim. Most meg itt ülök, és hallgatom az igehirdetést. Kell ennél több?" Lehet, hogy nem kell ennél több. De vajon *biztosan* nem?

Hogyan kezdi Jézus a mai igeszakaszt? „Én vagyok a jó pásztor”. (Jn 10,11a) Ez az ígés lapok ezreire rákerült mondat azonban másként van az eredeti görög szövegben. A szó szerinti fordítás így hangzik: „Én vagyok a pásztor, a jó.” Én vagyok *a* pásztor. Jézus nem a sokféle pásztor közül az egyik olyan, aki jó. Azaz: okosan kitanulta a pásztorságot, még diplomája is van róla, és jól ért hozzá. Jézus A pásztor. Az egyetlen pásztor. Nincs más pásztor rajta kívül. Emlékezzünk vissza egy másik, Jézust a Mennyei Atyával azonosító „én vagyok”-kal kezdődő jézusi mondásra: „Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, *csak* én általam. (Jn 14,6). Jézus az egyetlen út. Az egyetlen pásztor. Az, aki nem a Jézusban van, nem pásztor. Legfeljebb azt *hiszi* magáról, hogy pásztor – de csak béres.

Honnan derül ki, hogy ki az, aki a Jézusban élve segít másokat az útkeresésben? Onnan, hogy mit csinál, amikor nagy baj lesz. A béres – elfut. A pásztor – az életét adja a juhokért. Ruben Östlund 2014-es filmjét, a Lavinát jelenleg a Belvárosi színházban játsszák – egy igen jó feldolgozásban. Francia Alpok, luxusszálló, apa, anya és két gyermek pihennek a teraszon. A távolban – elindul egy kisebb lavina. Az apa filmezi a mobilján. Közben a kis lavina baromi nagy lavina lesz... A terasz felé veszi az útját... Az apa a mobilját a kezében szorongatva, a feleségét és a gyermekeiket a teraszon hátrahagyva – berohan a hotelbe... A család kint rekedt maradékát belepeli a hófelhő... Tegyük fel magunknak a kérdést. Ha hasonló helyzetbe kerülnénk, mit fognánk a kezünkbe? A mobilunkat? Vagy a családukat?

Nem igazán jó válasz erre az, hogy: „*Hát ja! Milyen egyszerű dolga volt Jézusnak! Neki nem volt mobilja...*” Jézusnak családja sem volt. Amikor a családja kereste, Jézus kinyújtotta kezét tanítványai felé, és így szólt: „Íme, az én anyám és az én testvéreim! Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én testvérem és az én anyám.” (Mt 12,49-50). Kedves Testvéreim! *Mi vagyunk* Jézus családja. *Minket* ment meg, ha jön a lavina. *Értünk* áldozta fel magát a kereszten. Mi pedig – ahogyan János apostol írta az első levelében – „Abból ismerjük a szeretetet, hogy ő az életét adta értünk; ezért mi is tartozunk azzal, hogy életünket adjuk testvéreinkért.” (1Jn 3,16)

Ennyire nehéz dolga lenne egy keresztyénnek? Állandóan várnia kellene a lavinát, hogy az életét adhassa a szeretteiért? Nem. Itt megint az eredeti görög szöveg siet a segítségünkre. A János által írt evangéliumi leírásban és levelekben mind a kilenc alkalommal az „életét adja” kifejezést a „lelkét kiteszi” „az életét kockára teszi” „az életét rendelkezésre bocsátja” kifejezésekkel is le lehet fordítani. Sokféle módja van tehát annak, hogy mások rendelkezésére bocsássuk a mi életünket – adva nekik időt, szeretetet, gondoskodást, mosolyt – és persze mentve is őket, ha akkora már a baj.

Úgy gondolom, hogy kezdjük most már megérteni azt, hogy az, hogy Jézus a jó pásztor, nem okvetlenül csak azt jelenti, hogy mi vagyunk a buta birka. A János szerinti evangélium egy későbbi része ugyanezt így fogalmazza meg: „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja – barátaiért” (Jn 15,13). Kedves Testvéreim! Mi Jézus *barátai* vagyunk. Azok a barátai, akikből ha egy is elveszik, otthagyja érte a többi kilencvenkilencet, és elmegy megkeresni. Azok a barátai, amelyeket még a szombati ünnepnapon is kiment a gödörből – ha beleesünk. Azok a barátai, akiket saját magával vendégel meg – akárhányszor csak kimerültek és elcsigázottak vagyunk. Ahogyan az oltár előtti ígében hallottuk: „Az elveszettet megkeresem, az eltévedtet visszaterelem, a sérültet bekötözöm, a gyengét erősítem, a kőverre és az erősre vigyázok.” (Ez 34,16) – Merthogy akkor kell vigyázni ránk a legjobban, amikor olyan nagyon erősnek érezzük magunkat...

Kóborolunk, vagy haladunk? Talán kezdünk már rájönni, hogy a kérdésre a válasz nem attól függ, hogy *hogyan* haladunk: tempósan, vagy túl lassan. Megdöbentő módon nem is attól függ, hogy *hova* haladunk, azaz: a diploma felé, a családalapítás felé, a biztos egzisztenciateremtés felé... **A „Kóborolunk vagy haladunk?” kérdésre a válasz egyedül attól függ, hogy ki után megyünk?** Ha Jézus után megyünk, akkor – haladunk. Ha nem Jézus után megyünk, akkor – *akármilyen szépen is megyünk, és akármilyen földi értelemben jó irányba is megyünk* – bizony csak kóborolunk...

„*Ez tök szép. De honnan tudhatom meg azt, hogy éppen most hova megy Jézus? Én szeretnék utána menni. De hát az előbb is kinéztem az ablakon, és nem láttam, hogy ott Jézus menne valahová...*” Jézus válasza erre a kérdésre az, hogy „én ismerem az enyéimet, és az enyéim ismernek engem” és „az én juhaim hallgatnak a hangomra” (Jn 10,14b.27a). Itt jött el az idő, kedves testvéreim, hogy tanuljunk egy kis bölcsességet a birkáktól. A birkák lehet, hogy buták és még bűdösek is – de valamit nagyon tudnak... Henry Vollam Morton volt az első, aki a szentföldi utazása során feljegyezte, hogy amikor hirtelen vihar kerekedett, két nyáj a pásztorai vezetésével ugyanabba a barlangba menekült be. Ahogyan elült a vihar, a két pásztor a barlang bejáratának a két szélére állt, és hívni kezdte a juhait. És a két nyáj – darabra precízen – szétvált. Minden juh a saját pásztorához ment – mert az *ő juhait hallgattak a hangjára*. Morton annyira belelkésedett, hogy megkérte a két pásztert, hogy tereljék vissza a nyájukat a barlangba. Majd beöltözött az egyik pászturnak a ruhájába, és megtanulta a pásztor füttyét. De nem volt egyetlen birka sem, aki hozzá ment volna...

Kóborolsz vagy haladsz? Ismerd fel Jézus hangját az életedben. Akkor majd haladni fogsz. Hogyan? A Biblia rendszeres olvasása nagyon jó tanítómestered ebben. Mert olyanok voltunk, mint a tévelygő juhok, de *megettünk* lelkünk pásztorához (2Pt 2,25). Ahogyan a 357-es evangélikus énekünk mondja: „Jézus, boldogságom, Közeledbe vágyom, Te vagy örömöm. Lelkem üdvösségét, Az életet, békét Neked köszönöm. Megváltóm, jó pásztorom, Nálad nagyobb, drágább kincsem Égen-földön nincsen. Jézus, rád tekintek, S múltó földi kincset – Nem keresek én. Hírnevet, nagyságot, Sikert itt nem várok, Csak te légy enyém!”

Kedves Testvéreim! Ha így haladunk Jézus után, akkor elmondhatjuk: Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm. (Zsolt 23,1). Mert legyen bár szükségben vagy bőségben részünk – odabent, ahol az életünk magva van – szűkölködni soha nem fogunk. Miért? Mert egy kimondhatatlan biztonság és öröm vár ránk, amely már itt, e földi életben is megtapasztalható. Milyen módon? Úgy, ahogyan Jézus mondja: „Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el *soha*, mert *senki* sem ragadhatja ki őket az én kezemből.” (Jn 10,27-28).

Befejezésként imádkozzuk Simai Mihály szavaival: Mintha zenébb lenne a csend, és közelébb lenne a Fent – az égi falon. Mintha a kéz lelne csodás mennyei rést, s nőne tovább egyre a rés. Mintha látszana már az égi Egész – s benne az Úr Szent Fia már – mint aki hív – mint aki vár. Ámen.